

תקנות מנחם

גיליון מס'
203

יו"ל לקראת ש"פ קרח
א' דר"ח תמוז
הי' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים - א'

מחזור כ"ט שנת הז"ך

בעז"ה יום ה' פרשת קרח יום הבהיר כ"ח סיון הי' תהא שנת עליון - 5770 - ה'פרצת
סיום הלכות שבת והתחלת הלכות עירובין

שבת וע"ז שקולים ככל המצוות

א. את הלכות שבת התחילו בפרשת שלח ומסיימים בפרשת קרח,
ובעז"ה רואים קשר לשתי הפרשות; הקשר לפרשת שלח הוא מפליא ובלט
ומדהים! לא רק שבפרשת שלח מוזכר ענין שמירת וחילול השבת, אלא
גם אותם הענינים ממש המדוברים בהלכה האחרונה של הלכות שבת
מדוברים גם בסיום פרשת שלח;

בהלכה האחרונה המסיימת את הלכות שבת¹, כותב הרמב"ם: "השבת
ועבודת זרה, כל אחת משתיהן שקולה כנגד שאר כל מצוות התורה.
והשבת היא האות שבין הקב"ה ובינינו לעולם. לפיכך כל העובר על שאר
המצוות - הרי הוא בכלל רשעי ישראל. אבל המחלל שבת בפרהסיא הרי
הוא כעובד עבודה זרה, ושניהם כגויים לכל דבריהם. לפיכך משבח הנביא
ואומר: "אשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו
וגו"².

וגם בסוף פרשת שלח מדובר על חילול שבת של "המקושש עציים ולפני
זה על חטא עבודה זרה והקרבת לכה. אבל לא רק שמוזכרים שני
ענינים אלה; מדובר בסיום הפרשה, ממש אותו התוכן שכתוב בהלכה
האחרונה של הלכות שבת ברמב"ם;

בסיום הפרשה כותב רש"י: "ומיסודו של רבי משה הדרשן העתקתי,
למה נסמכה פרשת מקושש לפרשת עבודה זרה; לומר שהמחלל את השבת
כאילו עובד עבודה זרה, שאף היא שקולה ככל המצוות. וכן הוא אומר
בעזרא [היינו בספר נחמיה³ שנקרא בחז"ל גם הוא בשם "עזרא"]⁴: יועל הר
סיני ירדת ותתן לעמך תורה ומצוות ואת שבת קדשך הודעת להם
[והמקור לזה, שהשבת שקולה כנגד כל המצוות לומדים מהפסוק בנחמיה,
כתוב בגמ' ירושלמי נדרים⁴ שם איתא: "בתורה ובנביאים ובכתובים
מצינו שהשבת שקולה כנגד כל המצוות שבתורה (ומביא פסוקים מהתורה
והנביאים ואח"כ אומר) בכתובים, דכתיב יועל הר סיני ירדת ואת שבת
קדשך הודעת להם וגו'. אמר ר' אלעזר בי ר' אביה מצוות שבת מליא
(היינו שכתוב "מצוות" מלא בשני ווי"ן: "מצוות, דכתיב גבי שבת מלא
בשני ווי"ן, דכתיב ואת שבת קדשך הודעת להם ומצוות וחוקים וגו'". פי
'קרבן העדה' על הירושלמי) להודיעך שהיא שקולה כנגד כל מצוותיה של
תורה". עכ"ל הירושלמי], ואף פרשת ציצית לכך נסמכה לאלו לפי שאף

היא שקולה כנגד כל המצוות, שנאמר יועשיתם את כל מצוותי⁵. עכ"ל רש"י.
וענין זה ממש שהשבת היא כע"ז ששקולים כנגד כל המצוות כתוב
בהלכה האחרונה של הלכות שבת ברמב"ם.

מחלל שבת בפרהסיא כעובד ע"ז

ב. והמקור לזה הוא מדברי הגמ' בחולין⁶ בפרק "הכל שוחטין", על
הברייתא "מקבלים קרבנות ממושעי ישראל כדי שיחזרו בהן בתשובה, חוץ
מן המומר ומנסך את היין ומחלל שבתות בפרהסיא... הכי קאמר חוץ מן
המומר לנסך את היין ומחלל שבתות בפרהסיא, אלמא מומר לעכו"ם הוי
מומר לכל התורה כולה" [וכך גם פוסק הרמב"ם להלכה⁷ בענין הקרבנות,
שאינן מקבלים קרבן כלל ממומר לע"ז או מחלל שבת בפרהסיא]. ועל כך
אומר רש"י
" שמקבלים קרבנות ממושעי ישראל לדבר אחד חוץ מן המומר לנסך
את היין ולחלל שבתות, דהני חמירי, אלמא דמומר לעבודת כוכבים כמומר
לכל התורה כולה דמי. האי תנא חמירא ליה שבת כעבודת כוכבים, דהעובד
כוכבים כופר בהקב"ה והמחלל שבת כופר במעשיו ומעיד שקר שלא שבת
הקב"ה במעשה בראשית".

ולפני זה אומרת שם הגמ': "דאמר מר חמורה עבודת כוכבים שכל
הכופר בה כמודה בכל התורה כולה". ואומר על זה רש"י: "כדכתיב בפר'
שלח⁸ יוכי תשגו ולא תעשו את כל המצוות האלה וגו', וילפינן בהוריות⁹
דבעבודת כוכבים מיירי", וזה הרי גם פסוק מפרשתנו שלח.

והגמ' בהוריות שם אומרת "דכולי עלמא מיהת כי כתיבי הני קראי
בעבודת כוכבים הוא דכתיבי [היינו הפסוקים של פרשתנו שמדברים
בעבודה זרה], מאי משמע, אמר רבא וכו' אמר קרא (בפרשתנו) יוכי תשגו
ולא תעשו את כל המצוות האלה", איזו היא מצוה שקולה ככל המצוות,
הוי אומר זו עבודת כוכבים, דבי רבי תנא אמר קרא "אשר דיבר ה' אל
משה", וכתביב "אשר ציוה ה' אליכם ביד משה", איזו היא מצוה שהיא
בדיבורו של הקב"ה וציוה ע"י משה הוי אומר זו עבודת כוכבים, ותנא רבי
ישמעאל אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענום".

וכך גם אומר רש"י בפסוקים מפרשתנו שלח המדברים על עבודה זרה;
על הפסוק הנ"ל "וכי תשגו ולא תעשו" אומר רש"י: "בעבודת כוכבים
הכתוב מדבר, או אינו אלא באחת מכל המצוות ת"ל את כל המצוות

5 שלח טו, מ.

6 חולין ה, א.

7 הלי מעשה הקרבנות פי"ג ה"ד.

8 שלח טו, כב.

9 הוריות ח, א.

1 פ' ל, הטי"ו.

2 ישעיה נו, ב.

3 ט, יג.

4 ירושלמי נדרים פי"ג ה"ט.

חדש!

ניתן ללמוד את הדברים גם באינטרנט באתרינו המיוחד והחדש: www.tikvasmenachem.com
email: info@tikvasmenachem.com * 718-773-6609, 718-467-1055 להזמנות והערות:

חדש!

האלה, מצוה אחת שהיא ככל המצוות מה העובר על כל המצוות פורק עול ומיפר ברית ומגלה פנים, אף מצוה זו פורק בה עול ומיפר ברית ומגלה פנים, ואיזו, זו עבודת כוכבים. ואח"כ בד"ה **"אשר דיבר ה' אל משה"**, "אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענו, כדכתיב¹⁰ "אחת דיבר אלוקים שמים זו שמעתי".

ואח"כ בפסוק הבא¹¹: "את כל אשר ציוה ה' אליכם ביד משה, מן היום אשר ציוה ה' והלאה לדורותיכם", אומר רש"י: "מגיד¹² שכל המודה בעבודת כוכבים ככופר בכל התורה כולה, ובכל מה שנתנבאו הנביאים שנאמר מן היום אשר צוה ה' והלאה". ואח"כ על הפסוק¹³ "כי דבר ה' בזה ומצותו הפר וגו'" אומר רש"י: **"דבר ה'".** אזהרת עבודת כוכבים מפי הגבורה והשאר מפי משה".

וכל הנ"ל לומדים מפסוקים **בפרשתנו**, וזהו תוכן דברי הרמב"ם שפוסק מפורש בהלכות ע"ז, וגם מביא שהמקור מהפסוקים הנ"ל בפרשתנו שלח. רואים מכל הנ"ל שההלכה האחרונה המסיימת את הלכות שבת בקשר לשמירת שבת ועבודה זרה, מקורה מפרשת שלח ופירש"י בפרשתנו. [וע"ד הצחות אפ"ל: **שלח** – מהסוף להתחלה – נוטריקון: **חלול שבת**].

אני חלקך ונחלתך

ג. הקשר של שבת לפי קרח (כי הרי סיימו הלכות שבת בפר' קרח), אפשר לומר בדרך עבודת ה' ;

בפרשת קרח מדובר על **מתנות כהונה ולויה** שהקב"ה נותן להם המתנות בגלל מסירותם לעבודת המשכן והמקדש ולעבודת בניי, והם לא מתעסקים בענייני חול ובענייניהם הפרטיים, ולכן מקבלים את נחלתם ופרנסתם מה' ע"י המתנות.

ולכן לאחר מעשה קרח שערער על הכהונה, מחזק הקב"ה בפרשת קרח את הכהונה והלויה ע"י שנותן להם המתנות, וכמ"ש מיד אחרי מעשה קרח¹⁴: "וידבר ה' אל אהרן, ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי לכל קדשי בני ישראל לך נתתים למשחה ולבניך חק עולם: זה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש כל קרבנם וכל מנחתם וגו'": "וזה¹⁵ לך תרומת מתנם לכל תנופות בני ישראל לך נתתים ולבניך וגו'": "כל¹⁶ חלב יצהר וכל חלב תירוש ודגן, ראשיתם אשר יתנו לה' לך נתתים".

ואומר רש"י עה"פ **"ואני הנה נתתי לך. בשמחה"**, לשון שמחה הוא זה, כמו 'הנה הוא יוצא לקראתך ושמח בלבו'¹⁷. ומוסיף רש"י (מהספרי): משל למלך שנתן שדה לאוהבו ולא וכתב ולא חתם ולא העלה בערכאין ובא אחד וערער (אליו) על השדה, אמר לו המלך כל מי שרוצה יבוא ויערער נגדך, הריני כותב וחותם ומעלה בערכאין. אף כאן לפי שבא קרח וערער כנגד אהרן על הכהונה, **בא הכתוב ונתן לו עשרים וארבע מתנות כהונה בברית מלח עולם**¹⁸, ולכן נסמכה פרשה זו לכאן".

ואח"כ מסיים הכתוב¹⁹ "ויאמר ה' אל אהרן בארצם לא תנחל וחלק לא יהיה לך בתוכם, את חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל".

דהיינו שמכיון שאין להם חלק ונחלה בארץ ישראל, ולא מתעסקים בענייני הארץ, לכן "אני חלקך ונחלתך", והקב"ה זוכה להם המתנות.

וגם המעשר שהוא המתנה לבני לוי, נאמר על זה בפסוק הבא²⁰: "ולבני לוי הנה נתתי את כל מעשר בני ישראל לנחלה, חלק עבודתם אשר הם עובדים את עבודת אהל מועד: ובתוך²¹ בני ישראל לא ינחלו נחלה: כי²² את מעשר בני ישראל אשר ירמו לה' תרומה נתתי ללוויים לנחלה, על כן

אמרתי להם בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה". והיינו שהמעשרות הם מתנה ללוויים במקום חלק בארץ ישראל.

ותוכן זה כותב הרמב"ם בסוף ספר **זרעים** בקשר למתנות הכהונה והלויה שבאים במקום חלקם בארץ. וז"ל בהלכות המסיימות את ספר זרעים²³: "ולמה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביתוה עם אחיו, מפני שהובדל לעבוד את יי' לשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים שנאמר²⁴ יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל. לפיכך הובדלו מדרכי העולם לא עורכין מלחמה כשאר ישראל, ולא נוחלין ולא זוכין לעצמן בכח גופן. אלא הם חיל השם שנאמר²⁵: 'ברך ה' חילו'. והוא ברוך הוא זוכה להם, שנאמר: 'אני חלקך ונחלתך' (הפסוק הנ"ל מפרשתנו)".

ובהלכה י"ב: "ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעובדו לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשה האלקים, ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ועלעלמי עולמים, ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו, כמו שיזכה לכהנים ללוויים. הרי דוד ע"ה אומר²⁶: ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי". עכ"ל הרמב"ם בסוף הלכות שמיטה ויובל וכל ספר זרעים.

ז. א. היוצא מכל הנ"ל שהכהנים והלוויים אינן חלק בארץ כי מסורין לגמרי ומתעסקים בעבודת ה' ללמוד תורה וללמד את עם ישראל, ולכן ה' מזכה להם המתנות, וזהו כותב בפרשתנו קרח במפורש. וכל יהודי יכול להיות כדוגמת שבט לוי – להתמסר לגמרי לעבודת ה' ולעם ישראל.

שבת כולו להוי'

ד. וענין ההתמסרות המוחלטת לעבודת ה' ולא לענייני העולם הזה, הוא ענין השבת שבה היהודי כל כולו אין לו קשר לענייני העולם הזה ולעובדין דחול וכל כולו קודש לעבודת ה'.

וענין זה מתבטא גם בכך שברמב"ם כתובות הלכות אלה בענין הכהנים והלוויים בסיום הלכות שמיטה ויובל (שהסיבה הפשוטה לכך היא מכיון שבהלכות יובל מדובר ע"ד חזרת בתי ערי חומה ועל ערי הלויים, לכן כותב שם שהם לא מקבלים חלק ונחלה בארץ ישראל), ואפ"ל שההסבר הפנימי בעבודת ה' כי הלוויים הם כמו שמיטה; שענין השמיטה הוא כמו שכתוב²⁷ "שבת לה" ואומר ע"ז רש"י: "לשם ה': כמו שנאמר בשבת בראשית", היינו שבשבת יהודי כל כולו מתעלה מענייני החול ומתמסר לענייני ה' וללימוד התורה, וכן בשנת השמיטה. ועד"ז הוא בשנת היובל שהוא גם שנה שיש בה את דיני שמיטת קרקעות.

שזהו גם ענין "שבט לוי", שלא מתעסקים בענייני העולם, ומסורים לגמרי לה' ולעבודתו, בדומה ליום השבת.

גבולות קבע הקב"ה בעולמו

ה. אפשר לראות עוד קשר של שבת לפי קרח ;

עה"פ²⁸ "בוקר ויודע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו" אומר רש"י (מהמדרישים תנחומא²⁹ ובמדב"ר³⁰): "ומדרשו, בוקר אמר להם משה, גבולות קבע הקב"ה בעולמו, יכולים אתם להפוך בוקר לערב, כן תוכלו לבטל את זו, שנאמר³¹: 'ויהי ערב ויהי בוקר, ויבדל, כך יובדל אהרן להקדישו וגו'".³²

ואולי אפ"ל עד"ז (בדרך רמז) שאי אפשר לאף אדם לשנות הזמנים של ערב ובוקר, ולא לשנות את הבדלת וקדושת אהרן. עד"ז נמצאים אנו ברמב"ם בתחילת ספר "זמנים", ובסיום ההלכה הראשונה של ספר

23 הלכות שמיטה ויובל פי"ג, ה' יב-יג.
24 ברכה לג, י.
25 שם פסוק יא.
26 תהילים טז, ה.
27 בהר כה, ב.
28 טז, ה.
29 תנחומא אות ה.
30 במדב"ר יח, ז.
31 בראשית א, ה-ד.
32 דברי הימים א, כג, יג.

10 תהילים סב, יב.
11 כ.
12 ספרי טו, לג.
13 לא.
14 יח, ח.
15 יח, יא.
16 יב.
17 שמות ד, יד.
18 יט.
19 פסוק כ.
20 פסוק כא.
21 פסוק כג.
22 פסוק כד.

"זמנים" – הלכות שבת; שכמו שה' מבדיל בין יום ללילה, בין אור לחושך ואי אפשר לשנות, כך אי אפשר לשנות ההבדלה "בין קודש לחול", בין יום השביעי לששת ימי המעשה" ולא יכולים לשנות את יום וקדושת השבת ליום אחר.

כ"ח סיון – תנופה חדשה!

ו. הסיום של הלכות שבת ביום הבהיר כ"ח סיון, יום הצלת כ"ק אדי"ש מה"מ והרבנית "איש וביתו" באו לארה"ב וניצלו מעמק הבכא האירופאי, וי"ל הקשר;

א) כ"ח סיון ה'תשי"א היום בו הגיע אדי"ש לאמריקה, הוא המשך לטי אדר שני ה'תשי"ב בו הגיע כ"ק אדמו"ר הריי"צ לאמריקה והכריז "אמריקה איז נישט אנדערש" (=אמריקה אינה שונה!); היינו שצריכים להמשיך לפעול באמריקה בעניני תורה ומצוות ללא שינוי, ואז התחיל גילוי מתן תורה גם ב"חצי כדור הארץ התחתון", ובכ"ח סיון בשנה שאח"ז כשהגיע לכאן כ"ק אדי"ש מה"מ המשך גילוי המי"ת בחצי כדור הארץ התחתון, כי הביא "תנופה חדשה!" בפעילות גילוי התורה והמצוות והאלוקות, גם ע"י שהאדמו"ר הקודם הטיל עליו לנהל את המוסדות "מרכז לעניני חינוך" ו"מחנה ישראל".

ומתן תורה קשור עם ה"שבת", ע"ד דברי הגמ': "לכולי עלמא בשבת ניתנה תורה", ומשמעות מאחז"ל זה; שהתורה היא "שבתית", ומעל עניני העולם ועובדין דחול, והתורה משפיעה ב"כולי עלמא", להעלות אותו לבחינת "שבת" – ברוחניות ומעל הטבע.

אדי"ש שביעי – שבת

ב) וזה קשור בפרט לכ"ק אדי"ש מה"מ, שיש לו שייכות מיוחדת ל"שבת" – "יום השביעי" – ספירה הז' – "מלכות" – "שבת מלכתא"; ואדי"ש מה"מ הוא הנשיא השביעי (מהאדמו"ר הזקן) – ספירת ה"מלכות" – מלך המשיח. וענינו להביא ה"שבת" – הגילויים שלמעלה מהעולם בעולם; ולכן דוקא אצלו אנו רואים ההנהגה של הפצת היהדות והמעיינות ממש בכל העולם כולו שמשפיע ומעלה את כל העולם ועושה ממנו ע"י שלוחיו "בית חב"ד" ו"בית-משיח" – בגימטריא "פרצ"ת", ובפרט בשנת "פרצ"ת" – תשי"ע – 770.

וזהו"ע כ"ח סיון – שמביאים תורה חדשה וכ"ח חדש (כ"ח – ר"ת כח חדש) ב"סיון" – "החודש השלישי" – מתן תורה.

התוועדיות אד"ש ברעוד"ר דש"ק

וענין זה שאד"ש מה"מ שייך לענין ה"שבת" התבטא גם בכך שתמיד התוועד בשבת אהר"צ – זמן "רעווא דרעוין". וגם אחרי תשל"ח שהיה האירוע בלב שהתוועדיות היו במוצאי שבת (שאו יכל לדבר עם "רמקול") עד חג הפסח ה'תשל"ט. ואחרי חג"פ תשל"ט שוב חזר להתוועד בשבת קודש אהר"צ ואנ"ש בעולם בקשו אותו להמשיך להתוועד במוצאי שבתות, שאז שמעו שידור ישיר בכל העולם, ענה אד"ש: עניני הוא שייך לשבת, רק מפני הסיבה הבריאותית נאלצתי בשנה וחצי האחרונות להתוועד במוצאי שבת, כי הרופאים לא נתנו לי, אבל כעת הרי זה עניני ושוב חוזר להתוועד בשבת קודש.

א) השבת היא "שבת מנוחה", וזה היום הגיע אדי"ש מה"מ אל המנוחה ואל הנחלה – מנוחה – הצלה מעמק הבכא, ואל הנחלה – 770; "בית רבינו שבבבל" – כפי שאמר אדי"ש מה"מ בשיחת כ"ח סיון ה'תשנ"א שזהו בית המקדש בגלות, ומרומז ברמב"ם על המשיח "ובונה מקדש במקומו" – במקומו שבגלות.

33 "תקות" חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. בהלכה האחרונה והמסיימת על חילול שבת וע"ז, וכן

בסיום פרשת שלח.

ב. בהלכה מדובר ששמירת שבת וכן ע"ז שקולים ככל המצוות, והמחלל שבת בפרהסיא כעובד ע"ז והם כגויים.

ג. וענין זה כתוב ברש"י בסוף פרשת שלח.

ד. בפרשת קרח מתנות כהונה ולויה – אני חלקך ונחלתך, אין ללויים עסק בעניני עוה"ז וכן שבת קודש כולו להוי'.

ה. בוקר ויודע – גבולות קבע הקב"ה שאי אפשר לשנות, יום ולילה, וכן את הבדלת וקדושת אהרן והכהנים והלויים, וכן שבת וכל הזמנים.

ו. כ"ח סיון – תנופה חדשה במ"ת בחצי כדור הארץ התחתון, ולכו"ע בשבת ניתנה תורה – למעלה מהעולם.

ז. אד"ש דור שביעי – שבת.

ח. שבת מנוחה – כ"ח סיון – מנוחה.

* * *

בעז"ה יום שבי"ק פרשת קרח, ל' סיון א' דר"ח תמוז
הי' תהא שנת עליון

סיום הלכות עירובין והתחלת הלכות שביתת עשור

עירובין – התערבות ואחדות

א. התוכן העיקרי של פרשת קרח וההוראות והמסקנות ממנה הוא הביטול והשלילה של המחלוקת שקרח ועדתו היצו את הקהל על משה³⁴ ואהרן והביאו את המחלוקת הכי גדולה, כמ"ש בפרקי אבות³⁵: "איזו היא מחלוקת שאינה לשם שמים, זו מחלוקת קרח וכל עדתו". וע"ז אומרת הגמ' בסנהדרין³⁶ "כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו שנאמר וילא יהיה כקרח וכעדתו" היינו שזו ההוראה של פרשת קרח, לבטל את ענין המחלוקת ולהביא לאחדות ישראל.

וזהו הענין של "עירובין", לערב את הרשויות שע"י כך יוכלו ללכת ממקום למקום ולטלטל מרשות לרשות, ולהביא מזון ואוכל לאכול אחד אצל השני, שזה גורם ופועל אחדות בעם ישראל.

וכך גם מבואר ב"אור התורה" פרשת ויגש, עה"פ³⁷ "כי עבדך ערב את הנער" (שזהו המקרה הראשון בתורה בו מדובר ע"ד ענין העריבות בעם ישראל) ומביא שם משנה ממסכת עירובין ומקשר זאת עם מאמר חז"ל "כל ישראל עריבין זה בזה" שהפירוש הוא שע"י העריבות והאחריות נעשים מעורבין ומאוחדים זה בזה (כמו הדם שמעורב ומאחד כל חלקי הגוף) וע"י כך מתקיים הפירוש השלישי "עריבין" – מלשון עריבות ומתיקות.

שזהו היפך ענין ה"קרח"; כמו שאומרים חז"ל שהביא קרח בעם ישראל; היינו הרס וחורבן, וע"י האחדות והעריבות והמעורבות, נעשה מתיקות בעם היהודי לתפארת בנין העם והיהדות.

עירובין ותחומין

ב. אפשר לומר עוד קשר של הלכות עירובין לפרשת קרח;

כפי שכתבנו בסיום על הלכות שבת מ"ש "בוקר ויודע ה' את אשר לו וכו'", שגבולות קבע הקב"ה בעולמו, ואף אחד לא יוכל לשנות אותם ולא את הבדלת וקדושת הכהנים והלויים, ולא את זמן וקדושת השבת.

ועד"ז אפשר לומר שענין העירובין הן הלכות שבת הקשורות לרשויות והתחומין, ואף אחד לא יכול לשנות את התחומין וגדרי הלכות הרשויות.

34 ע"פ פנחס כו, ט.

35 אבות פ"ה מ"ז.

36 קי, א.

37 קרח יז, ה [ומענין שבפסוק זה על קרח ועדתו הוא פרק יז, פסוק ה, והמשנה הנ"ל על מחלוקת קרח ועדתו היא בפרק ה משנה יז.

33 "תקנות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. קרח – מחלוקת – ועירובין – אהבת ואחדות ישראל.
ב. עירובין ותחומין – וכן בקרח "בוקר ויוזע", גבולות קבע הקב"ה.

* * *

שבט לוי – ליובויטש!

בקשר להלכה הנ"ל ברמב"ם בענין שבט לוי שכל אחד ואחד [ואד"ש מדייק שלא דוקא יהודים, כי הנוסח כאן ברמב"ם: "כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו וכו'"], ז.א. שלא דוקא יהודי אלא כל איש בעולם יכול להגיע לדרגות כהונה ולויה.

ובהלכה זו מבואר שמהו ענינם של הלויים ושבט לוי שמוסרים עצמם לגמרי ללימוד התורה ולעבודת ה', וגם ללמד את העם וכמ"ש בפרשת "וזאת הברכה" בברכת משה ללוי "וירו משפטך ליעקב ותורתך לישראל" [ואפ"ל שמילות פסוק זה ר"ת: ללויים].

וענין זה, ההתמסרות לקיום התורה ולעבודת ה' וללמד אחרים זו תביעת הרבי מכל חסיד ליובאוויטש, וי"ל ע"ד הצחות: "שבט לוי" – אותיות ליובויטש. וכן ענין זה כתוב ברמב"ם בסיום הלכות "שמיטה ויובל" (שגם שמיטה וגם יובל הן "שבת להוי"; שיהודי אין לו קשר ועסק בעניני עוה"ז ועבודת הקרקע (שזה היה אז עיקר פרנסתם) ומתמסר לגמרי להוי ולעבודת ה'. וע"ד הצחות: "שמיטה ויובל" – אותיות – מליובויטש. וזה כתוב ברמב"ם בפרק י"ב הלכה י"ג, כי המלך המשיח יהיה לו את חלק ה"ג בארץ ישראל.

והרמב"ם מוסיף שכ"א שיתמסר לעבודת ה' [שזהו ליובאוויטש] אבל זה צריך להיות באופן: "ופרק מעל צווארו עול חשבונות הרבים אשר חישובו בני האדם" [היינו שעושה זאת בלי חשבונות ובלו פוליטיקה, ואז] "הרי זה נתקדש קודש קודשים", היינו שמגיע לדרגת לוי וכהן, ואפילו כהן גדול – קודש קודשים, ואז ה' זוכה לו בכל המתנות.

הרבי הגיע ל-770 בכ"ח סיון 3 פעמים!

בקשר לכ"ח סיון שהגיע אד"ש מה"מ בפעם הראשונה ל-770 בשנת ה'תש"א. כדאי לדעת שהרבי הגיע ל-770 3 פעמים! בכ"ח סיון; בפעם הראשונה, כנ"ל בתש"א. ובפעם השנייה, כשנסע אד"ש לפריז בשנת תש"ז כדי להביא את אימו לאר"ב שיצאה אז מרוסיה והגיעה לפריז, ואז היה הרבי כמה חודשים בפריז, בין פורים לכ"ח סיון, כדי לעזור לה בסידור הרשימות והניירות האמריקאיים, וכשהרבי חזר לאמריקה ולקראון הייטס ול-770, היה זה גם בכ"ח סיון.

והפעם השלישית שהרבי הגיע ל-770, גם בכ"ח סיון; בשנת ה'תשנ"ב כשחזר מבית הרפואה מאונט סיני (הר סיני) אחרי הניתוח שהיה שם מט"ו סיון, וגם חזר בכ"ח סיון; ולשם דיוק, התחילו הסידורים ליציאה מבית הרפואה בכ"ח סיון [ואז עשו אנ"ש מסיבה עם הרופאים בבית הרפואה] והיות שזה היה יום ראשון שהמשרדים סגורים, גמרו הסידורים רק למחרת והגיע ל-770 רק בכ"ט סיון, ער"ח תמוז.

ואולי זה ע"ד י"ב וי"ג תמוז; שבשורות הגאולה התחילה ב"ב [ר"ת יום בשורה] ולפועל השתחרר והגאולה היתה ב"ג [ר"ת יום גאולה], ושני הימים נקראים חג הגאולה.

וכדאי לציין שבכל הימים שבינתיים היה הרבי כל יום ב-770, ולא היה שום יום שלא היה [מלבד בשנת האבלות של הרבנית חיה מושקא נ"ע שרוב השנה היה בביתו ולזכותה עשה שם את כל עבודתו] וכדלקמן במסגרת.

אד"ש לא ימיש מתוך האוהל!

בשנים שלפני הסתלקות הרבי הקודם, בזמן הקיץ הרבנית חיה מושקא נ"ע לא נסעה להרים (כמו שעושים הרבה משפחות) אלא היתה בקיץ בדירת נופש בפאר-רקוויי (מקום נופש ע"י הים אחרי קווינס). ואד"ש כל השבוע נשאר בקראון הייטס והמשיך בעבודת הקודש.

ובימי ראשון היה אד"ש מבקר את הרבנית שם לכמה שעות, ותמיד חזר באותו יום ל-770 ולבית בקראון הייטס.

ופעם ביום ראשון א' הגיע אד"ש לשם מאוחר לפנות ערב והתנצל שבא להגיד שלום, ומוכרח מיד לחזור ל-770, ומשפחת הרש"ג (גיס הרבי) אמרו לו והפצירו: אם כבר באת מאוחר מותר לך פעם א' להישאר ללון פה. וע"כ ענה אד"ש: אם יש לי הדמנות כל יום להכנס בערב לחותני הרבי לכמה דקות אני לא מוכן לוותר ע"ז... [לכן נשאר כל יום ב-770 ובקראון הייטס, ולא היה ערב שלא היה שם...].

סעודת הודאה ע"ד רובאשקין

כשאמרו תהילים לפני כמה שבועות בכל העולם באותה שעה באמצע היום עבור שחרור מלא ודין נצח לשלום מרדכי הלוי בן רבקה, היו כאלה שאמרו לומר ג"כ קאפיטעל קו בתהילים, "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", ושם מדובר ע"ד ה' שחייבים להודות: "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם". והר"מים בשיבת תות"ל המרכזית - 770 - בית משיח, שאלו את אד"ש אם לומר גם את פרק קו כי הוא פרק ארוך ביחס לפרקים האחרים, והדבר היה באמצע הסדר בלימודים, וקיבלנו המענה באגרות קודש חלק ח"י עמ' רמ"א [ע"פ הרמז שאומרים: "ובני ישראל יוצאים ביד רמה!"].

וההוראות באגרת זו;

(א) לעשות סעודת הודאה [וזה גורם שיחזור לבוריו לגמרי].

(ב) מתוך אהבת ישראל.

(ג) להגיד פרק ק"ו בתהילים: "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם".

(ד) עיי"ז יהיה שידוד המערכות והטבע לגמרי.

וה"ל באגרת הקודש (וכדאי לפרסם זאת ובפרט למשפחה שיעשו סעודת הודאה):

כבוד המשתתפים בסעודת הודאה

מוצ"ש"ק מברכין אדר שני

ה' עליהם יהיו.

שלום וברכה!

בנועים נודעתי מאסיפתם בסעודת ההודאה, אשר שני ענינים עיקרים בזה, ואהבת לרעך כמוך, שהוא כלל גדול בתורה, והודאה לה' כי טוב כי לעולם חסדו, יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם, ז.א. היסוד החדוש העולם, שעיי"ז אפשר שדוד המערכות והטבע עשיית נפלאות לבני אדם בעולם זה.

ויהי רצון אשר ע"פ פסק והוראת רבנו הזקן, שהודאה מורה והוכחה על אשר חוזר לבוריו לגמרי (סדר ברכות הנהנין פרק י"ג ה' ומיוסד בדברי רז"ל ראשונים).

ימשיכו ע"י סעודת הודאה זו רפואה השלימה ועד שיחזור לאיתנו בכל המובנים,

ושכרם במדתו של הקב"ה שהיא מדה כנגד מדה אלא שבכמה פעמים ככה, באופן הנהגתו של הקב"ה בזה, לא אישים עליך (מלכתחילה) כי אני ה' רופאך, ודלא כסגנון רפואת בשר ודם, כדרז"ל בזה.

בכבוד ובברכה שמכאן ולהבא אך בשורות משמחות כטוב הנראה והנגלה יבשרו ויתבשרו בתכ"י.

ובפרט שהשבוע כבר היה התחלת ה"דין נצח" בחלק מהמשפטים, ע"כ בוודאי ראוי לפנות למשפחה שיעשו סעודת הודאה.

לזכות

החתן הרה"ת נחמן בן פערל

והכלה מרת שטערנא שרה בת חנה שיחיו

ליום נישואיהם כ"א סיון ה' תהא שנת עליון בשעה טובה ומוצלחת שיבנו בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה והחסידות ולחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות, ויזכו הוריהם לרוות מהם ומכל יוצאי חלציהם רוב נחת יהודי חסידותי מתוך הרחבה בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו והגאולה השלימה מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביתנו וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!